

території автотранспортного підприємства, а яким відає на території клієнта, тобто відправника вантажу. Закінчується транспортний процес також на території вантажоодержувача, а не самого автотранспортного підприємства.

Умови, встановлені автотранспортним законодавством, не є предметом угоди сторін і не можуть не змінюватися, не скасовуватися сторонами, діючи незалежно від згоди сторін. З огляду на це їх зазвичай не вводять у текст договору. Наприклад, сторони не мають права передбачати в договорі умови про зниження ступеня відповідальності за порушення своїх зобов'язань, оскільки їх уже встановлено Статутом і Правилами.

Відносини між відправником вантажу й автомобільним перевізником можуть мати як постійний характер, так і разовий. Коли відправником вантажу є підприємство, яке постійно обслуговується цим автопідприємством або має значний обсяг перевезень тоді укладається довгостроковий договір. У таких договорах узгоджено умови стосовно організування взаємин сторін з метою майбутнього транспортування вантажів. Коли ж виникає необхідність одиничних перевезень, або відправник вантажу не користується послугами транспортної організації, то в цьому випадку укладається разовий договір.

Замовник за договором про перевезення вантажу автомобільним транспортом загального користування має право отримати компенсацію згідно з законодавством за пошкодження, або псування вантажу, часткову чи повну його втрату або несвоєчасність доставки.

Таким чином кожен із цих видів договорів опосередковує свою, властиву лише йому, сферу транспортної діяльності, та має свої, властиві лише йому, особливості.

УДК 349.42:340.134 (477) (043.2)

Александров М. Р., Салманов Р. А., студенти,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Беззубов Д. О., к.ю.н., доцент

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ АГРАРНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ: ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ

Перспективний розвиток аграрного законодавства є однією з найважливіших функцій держави, що повинна виконуватись на відповідному науковому рівні, із врахуванням розвитку продуктивних сил та виробничих відносин. Відставання щодо впорядкування і

вдосконалення аграрного законодавства можуть не лише стати певним гальмом становлення та розвитку ринкових відносин в аграрній сфері національної економіки, але й негативно вплинути на загальний стан економіки України.

Суперечності в аграрному законодавстві породжуються такими причинами, як: по-перше, застарілістю нормативно-правових актів; по-друге, динамікою, різноманітністю умов сільськогосподарського виробництва, що регулюються правовими нормами, прийнятими в різний час.

Також слід зауважити, що велика частина суспільних відносин, які виникають у сфері сільськогосподарського виробництва, довгий час залишалася (і залишається) не врегульованою на законодавчому рівні. Законодавчого врегулювання потребують аграрно-трудові відносини, права селян, правове становище державних, приватних підприємств в аграрному секторі економіки, інших аграрних суб'єктів тощо [1, с. 100].

В цілому зазначені недоліки ускладнюють практику застосування норм аграрного права та знижують рівень правового забезпечення проведення реформ в аграрній сфері.

Поряд із потребою вдосконалення законодавчого регулювання окремих сторін сільськогосподарської виробничої діяльності аграрних суб'єктів, їх правового статусу, особливо важливою сьогодні є проблема кодифікації аграрного законодавства [2, с. 111].

Зауважимо, що жоден із науковців не відкидає необхідності прийняття єдиного кодифікованого акта аграрного законодавства як нагальної потреби часу. Водночас у сучасній аграрно-правовій науці існують різні погляди щодо форми, змісту, суті і назви такого кодифікованого акта.

Так, в юридичній науці обґрунтовується точка зору щодо необхідності прийняття Аграрного кодексу України. Зокрема, В. В. Янчук визначив предмет, об'єкт правового регулювання такого кодифікованого акта тощо [3, с. 57-62]. В Аграрному кодексі України необхідно відобразити особливості сучасних аграрних суспільних відносин, рівноправність усіх форм власності, організаційно-правових форм і методів господарювання. Предметом правового регулювання запропонованого кодексу, на думку вчених, мають стати аграрні відносини, що становлять комплекс взаємопов'язаних майнових, підприємницьких, земельних, трудових, членських, учасницьких, управлінсько-контрольних суспільних зв'язків, які складаються у сфері виробничих, підприємницьких, споживчих відносин за участю суб'єктів аграрної підприємницької діяльності всіх форм власності, організаційно-правових форм і методів господарювання, відносин, спрямованих на насичення продовольчого ринку продуктами харчування, продовольством та сировиною рослинного і тваринного (в тому числі водного і мисливського) походження [3, с. 59].

Натомість, Н. І. Титова висунула ідею кодифікації аграрного

законодавства шляхом прийняття Основ аграрного законодавства України. Вчена визначила коло суспільних відносин, які потрібно врегулювати таким кодифікованим актом [4, с. 7-8; 5, с. 63-64]. Ідею щодо необхідності прийняття Основ аграрного законодавства України підтримує також Н. О. Багай. На її думку, така форма кодифікованого акта відобразить принципи аграрного законодавства України, зокрема його комплексний, інтегрований та спеціалізований характер [2, с. 112].

Однак, якою б не була форма кодифікованого акта аграрного законодавства, незаперечним залишається факт необхідності його прийняття для заповнення прогалин у законодавстві, виявлення зайвих нашарувань та усунення суперечностей між нормативно-правовими актами.

Отже, незважаючи на зміни, що відбулися за роки незалежності України в аграрному секторі, а саме проведення аграрної та земельної реформи, сільське господарство все ж таки залишається галуззю національної економіки, що потребує якісної перебудови. Вкрай актуальним у зв'язку зі вступом України до Світової Організації Торгівлі є підвищення конкурентоспроможності сільського господарства, забезпечення ефективності технологічних процесів виробництва продукції та необхідного рівня її якості, зберігання та переробки, а також вирішенням таких основних завдань, як систематизації існуючого аграрного законодавства з метою забезпечення його стабільності та усунення правових колізій.

Література

1. Багай Н. О. Аграрне законодавство України: поняття, структура, проблеми розвитку / Н. О. Багай // Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України: зб. наук. статей. – Вип. IV. – Івано-Франківськ: Плай, 2000. – С. 95-104.
2. Багай Н. О. Наукові засади кодифікації аграрного законодавства України / Н. О. Багай // Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України: зб. наук. статей. – Вип. XVIII. – Івано-Франківськ: Плай, 2007. – С. 111-114.
3. Аграрне право України: підручник [В. З. Янчук, В. І. Андрейцев, С. Ф. Василюк та ін.]; за ред. В. З. Янчука. – [2-е вид., перероб. та допов.]. – К.: Юрінком Інтер, 2000. – 720 с.
4. Титова Н. І. Аграрне законодавство України / Н. І. Титова // Право України. – 1995. – № 1. – С. 6-9.
5. Титова Н. І. Проблеми гарантування прав селянства України / Н. І. Титова // Проблеми прав людини і громадянина: проблеми реалізації. – К.: Ін Юре, 1998. – С. 63-64.